

Gyermekkorom dísztelen
ezzel érte végét,
de míg élek, tisztelem
utcánk tarka népét.

*

Ám családom és a nép
sokasult azóta,
úgy belakta mind helyét,
mint betyár bozótba.

Vári Fábíán László

KÉPESLAPOK GENOVÁBÓL

Ma reggel pártában jön fel a nap,
felveszem én is ünnepi arcom.
Egy nőstény szellőcske bokámba kap,
sikong, s tovairamlík a parton.
A Régi Kikötő bulira készül,
az ifjak már tűzzel töltekeznek.
Csak szépítkezettek, tündéarcok,
dús öröme fel, ti tündértettek!

Bár lángszórók mohognak az ég alatt,
a szűk utcákban örök az árnyék.
Rám szemközt négy büszke maszaj halad:
Genova helyett Kenyában járnék?
A sarkon bizsu-kalmár fordul élém,
fogsorát villantja, magas a kedve,
s előttem a döner kebabos út
hűtőmágnessel van kikövezve.

A felhők alól megláttam a tengert –
csak úgy szikrázott rengeteg teste!
De színe, Istenem, akárcsak szemed,
hibátlan-kék és tiszta lehetne.
Ehelyett torzszülött szemétszigetté
verik a szennyet a hullámok össze.
Sirályok szállnak rá, s vágyakoznak
a fészekdajkáló part-meleg löszre.

Egy reggel majd csadorban kel fel a nap,
s arcunk rózsája akkor vált fehérre.
Felszisszen Kolumbusz a pálmák alatt.
Don Cristoforo, imához, térdre!
Megrázkódik a nagy monumentum,
az admirál' márvány térdei törnek...
S megindulnak az inka városok,
egüinkre sötét nyilak röpülnek.

A kalibrált szájú próféták jelzik:
a pohárban ismét habzik az oldat,
és repülőszőnyeg-kötélékek
blokkolják körbe az uniós Holdat.
A vezér aztán a Földnek fordul,
s felzúg a radar-rengeteg erdő.
Ember, a földre! S te lóra, Uram,
ha még hiszed, hogy országod eljő!